

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Det er vældig tragisk, at ordføreren for landets største såkaldte arbejderparti kan kalde et forslag, der går ud på at sikre en folkelig repræsentation i de besluttende organer inden for den del af kunsten, der hedder teatervirksomhed, tragikomisk. Det er desværre bare meget typisk for socialdemokratiet, at når det drejer sig om at sikre, at de, der betaler, nemlig arbejderne, det arbejdende folk i det hele taget, får en besluttende myndighed, ja, så er socialdemokratiet ikke at finde. Det, socialdemokratiet tilsyneladende står for, er, at kunsten skal bestemmes af eksperter, som man siger, det skal være personer, der helst skal være akademisk venstreorienterede mennesker — det er nu engang dem, der har den største viden om disse ting. Det er i hvert fald det indtryk, man må få, når man ser, hvad det er for personer, man anbringer i de forskellige besluttende organer.

Vores ændringsforslag nr. 6 er et forslag, der sikrer, at det arbejdende folk virkelig får indflydelse på, hvilke repertoireplaner osv. der vil komme til at være i teatrene. Det er noget, som folket skal bestemme, det er ikke noget, eksperterne skal bestemme; derfor skal jeg anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 6.

I øvrigt skal jeg sige, at vi stemmer for ændringsforslag nr. 1, 3 og 7, men at vi i øvrigt stemmer imod lovforslaget ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen (S):

Til fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 6 er der følgende bemærkninger som begrundelse for ændringsforslaget:

„Forslaget er et led i bekæmpelsen af den fascistiske, hypokritiske, socialdemokratiske elitekunstforherligelse —“.

Det må være stedet her, da det ikke har været muligt andetsteds, at få at vide, hvad de ord betyder. Jeg har som sagt spurgt i dansk sprognævn, der ikke kendte ordene, men som mente, at fascistiske er dømme efter endelsen og indledningen måtte betyde noget lignende som: med fascistiske tilbøjeligheder. I det oprindelige udkast stod ordet hipokritiske. I mellemtiden er det lavet om til hypokritiske. Jeg spørger derfor, da jeg ikke ved det og synes, dette ting må vide, hvad det skal stemme om: hvad betyder

ordet hipokritisk? Jeg spurgte også om det, og fik det svar, at det måtte være noget med hipo, altså Hilfspolizei. Det har jeg altså forgæves forelagt i udvalget for hr. Svend Andersen (Rosk. a.), og derfor spørger jeg her fra tingets talerstol under hensyn til, at argumentationen står i bemærkningerne: må vi ikke godt få at vide, hvad det er for en Hilfspolizei-indstilling, socialdemokratiet har på dette område? Hvad er det for fascistiske tilbøjeligheder, socialdemokratiet har på dette område? Hvis disse ord er forkert fortolket, beder jeg om, at folketinget og jeg får at vide, hvad ordene betyder, for de vil jo gå ind i historien som et væsentligt bidrag til det danske sprog. Jeg synes også, det er væsentligt for dansk sprognævn, som ikke kender dem, at det nu i hvert fald bliver velorienteret af hr. Svend Andersen (Rosk. a.), som har lavet ændringsforslaget, om hvad de virkelig betyder. Jeg er meget spændt på at høre rent konkret: hvad betyder fascistiske, og skal der stå hypokritiske, eller skal der stå, som der oprindeligt stod, hipokritiske?

(Kort bemærkning).

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Der skal stå hypokritiske, sådan som der står; det er altså rigtigt, hvad der står. Det, hypokritisk betyder, og det, der menes med ordet hypokritisk, er hyklerisk. Vi mener, det er hyklerisk, når man kalder sig et arbejderparti, alligevel at nægte arbejderne at få sæde i de besluttende organer, også inden for kunsten. Vi mener, det er hyklerisk, når man tvinger arbejderne til at betale for en lang række faciliteter, som især bliver til glæde for personer, som må siges at tilhøre overklassen, altså mennesker med en høj uddannelse. Vi kalder det hyklerisk, at man kalder sig et arbejderparti og tvangsindlægger arbejderne til at betale for overklassens fornøjelser.

Med fascistoid menes der eliteforherligelse. Vi mener, der er tale om en eliteforherligelse, når man bruger så mange millioner kroner på at tilfredsstille en lille gruppe mennesker, når man giver støtte, f. eks. også inden for litteraturen, hvor det drejer sig om en lille kreds af mennesker, der går og skriver bøger til hinandens morskab og lader arbejderne betale for det. Det kalder vi en form for eliteforherligelse, og det tager